

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στην πρόταση νόμου «κατάργηση του άρθρου 4 του Ν. 1365/1983 («Κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα και κοινής ωφέλειας»)).

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Στα δύο χρόνια που συμπληρώθηκαν από την ψήφισή και εφαρμογή του άρθρου 4 του Ν. 1365/1983 («Κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα και κοινής ωφέλειας») δοκιμάστηκαν και στην πράξη οι απαγορεύσεις του «απεργιοτόνου» άρθρου - όπως το χαρακτήρισαν οι εργαζόμενοι - και επιβεβαιώθηκαν απόλυτα οι αντεργατικές επιδιώξεις του. Οι διατάξεις του αξιοποιήθηκαν συστηματικά από την κυβέρνηση και τον κυβερνητικό συνδικαλισμό σαν μοχλός ανάσχεσης των απεργιακών κινητοποιήσεων 200.000 εργαζομένων στις δημόσιες επιχειρήσεις και τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας, για την αδρανοποίηση των συνδικαλιστικών τους οργανώσεων και την αποδυναμώση του συνδικαλιστικού τους κινήματος.

Και ενώ το άρθρο 4 ίσχυε και εφαρμόστηκε αδιάλειπτα από την επόμενη της δημοσίευσής του νόμου, τα τρία πρώτα άρθρα που αφορούν τις «κοινωνικοποιήσεις» ουσιαστικά έχουν μείνει μέχρι σήμερα νεκρό γράμμα και καμιά σοβαρή αλλαγή δεν έχει καν ξεκινήσει στη δομή και την πολιτική των δημόσιων και κοινωφελών επιχειρήσεων. Δικαιώνονται δηλαδή οι καταγγελίες του ΚΚΕ και του συνδικαλιστικού κινήματος ότι η θεσμοθέτηση κάποιων συμμετοχών των εργαζομένων στις διοικήσεις των λεγόμενων «κοινωνικοποιημένων» επιχειρήσεων χρησίμεψε περισσότερο σαν πρόσχημα για την κατάργηση στοιχειωδών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων.

Οι εργαζόμενοι δεν συμβιβάστηκαν ποτέ με τις αντιεργιακές επιλογές της κυβέρνησης και συνεχίζουν τον αγώνα τους για την κατάργηση του άρθρου 4 και την αποκατάσταση των συνδικαλιστικών ελευθεριών τους. Η κατάργηση του άρθρου 4 δεν είναι αίτημα μόνο των 200.000 εργαζομένων στο δημόσιο τομέα, είναι επιταγή ολόκληρης της εργατικής τάξης της πατρίδας μας. Γι' αυτό και το ΚΚΕ εισηγείται στη Βουλή αυτή την πρόταση νόμου για την κατάργησή του.

1. Οι αντιεργιακοί περιορισμοί του άρθρου 4.

α) Πριμοδότηση της μειοψηφίας.

Το άρθρο 4 στην παρ. 1 επιβάλλει στις πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις για την κάθε μορφή απεργιακής κινητοποίησης να αποφασίζει η Γενική Συνέλευση με απόλυτη πλειοψηφία των εγγεγραμμένων και όχι των παρόντων και ταμειακά τακτοποιημένων όπως κατά κανόνα προβλέπουν τα Καταστατικά τους. Έτσι, μετράει σαν ψήφους κατά της απεργίας τους αδρανείς, αυτούς που, ενώ δεν είναι πλέον μέλη του συνδικάτου δεν έχουν διαγραφεί από τα μητρώα (συνταξιούχους, πεθαμένους κ.λπ.), τους απόντες για οποιοδήποτε λόγο (αδειούχους, ασθενείς κ.λπ.). Ακόμη, κατά της απεργίας μετράει και η λευκή ψήφος του μέλους που δεν έχει γνώμη και αφήνεται στη θέλησή της πλειοψηφίας. Κατά της απεργίας προσθέτει και την άκυρη ψήφο υπέρ της απεργίας!

Δηλαδή, την ενδεχόμενη μειοψηφία κατά της απεργίας την πριμοδοτεί με όλες τις παραπάνω πλαστές ψήφους για να την καταστήσει πλειοψηφία και να καταργήσει τη θέληση της πραγματικής, της ενεργού πλειοψηφίας υπέρ της απεργίας. Με τον τρόπο αυτό η πλειοψηφία που τελικά απαιτείται για την απόφαση της απεργίας φτάνει στο 60%, 70% ή και το 80% των παρόντων, ενώ ειδικά τους θερινούς μήνες που πολλοί εργαζόμενοι είναι σε άδεια η απόφαση για απεργία γίνεται πρακτικά εντελώς αδύνατη.

Η αξιοποίηση αυτή των απόντων και ο αυθεντικός καθορισμός της βούλησής τους είναι αυθαίρετος και ασυμβίβαστος με τις πιο στοιχειώδεις δημοκρατικές αρχές που καθιερώνουν το τεκμήριο ότι οι απόντες δεν έχουν γνώμη και επιβάλλουν η πλειοψηφία να υπολογίζεται στο σύνολο αυτών που ψηφίζουν έγκυρα. Με βάση αυτή τη δημοκρατική αρχή της σχετικής πλειοψηφίας όσων έγκυρα ψηφίζουν, ο λαός ανεξάρτητα από καλπονοθευτικούς νόμους-ελέγχει την κυβέρνηση

και τις δημοκρατικές αρχές. Με βάση αυτή την αρχή η Βουλή ψηφίζει τους νόμους. Και αρκεί η ψήφος του 25% μόνο των βουλευτών για να ψηφιστούν καιρια νομοθετήματα. Αντίθετα, με την αντίληψη που εισάγει το άρθρο 4 για την πλειοψηφία, οι κυβερνητικοί βουλευτές που κπουσιάζουν από την ψήφισή της πρέπει να θεωρείται ότι καταψήφισαν τα νομοσχέδια της Κυβερνήσής τους.

Παράλληλα με τη μεθόδευση αυτή, καταργείται και η μυστικότητα της ψήφου, αφού οι απόντες είναι ψήφοι κατά της απεργίας, ενώ οι παρόντες κατά τεκμήριο ψήφοι υπέρ της απεργίας. Έτσι, οι διοικήσεις των επιχειρήσεων αποκτούν ένα ακόμη όπλο για να υπονομεύουν τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Θα εκβιάζουν τους εργαζόμενους απλά να μη συμμετέχουν σε συνελεύσεις των συνδικάτων τους με θέμα απεργία.

Ανάλογες ρυθμίσεις πρόβλεπε στο άρθρο 11 και ο Ν. 643/1977 της «Ν.Δ.» σχετικά με το απεργιακό δικαίωμα των δημοσίων υπαλλήλων:

«Ι. Η πραγματοποίησης απεργίας επιτρέπεται μόνον κατόπιν αποφάσεως της συνελεύσεως των μελών του επαγγελματικού σωματείου λαμβανομένης εν μυστική ψηφοφορία δια απόλυτου πλειοψηφίας των εγγεγραμμένων αυτοπροσώπως ψηφίζοντων μελών». Και αν δεν υπάρξει απαρτία σε επόμενη συνέλευση αρκεί πλειοψηφία του «1/3 των εγγεγραμμένων».

Και είναι χρήσιμο να υπενθυμίσουμε τι υποστήριζε τότε ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ: «Εδώ τα καταστατικά δεν γίνονται κατά την βούληση των μελών, αλλά γίνονται μόνο κατά την βούληση του νομοθέτη... Και αναφέρεται η περαιοργη, η πρωτοφανής διάταξη ότι για τη λήψη αποφάσεως υπολογίζονται τα εγγεγραμμένα μέλη. Είναι ενδεχόμενον να εγγραφούν - εγώ θ' ήλεγα και προτροπή ορισμένων μηχανισμών αντιεργιακών - σ' ένα σωματείο 200 μέλη και τελικώς ενεργά να μείνουν 50. Το 1/3 είναι 70. Άρα, ποτέ απεργία!» (Πρακτ. Βουλής 23.6.1977).

Και όμως αυτή την «περαιοργη» την «πρωτοφανή» διάταξη που καθιέρωνε την πλειοψηφία επί των εγγεγραμμένων και το ΠΑΣΟΚ είχε κατηγορηματικά καταγγείλει, με το άρθρο 4 την υιοθέτησε, την έκανε ακόμη αυστηρότερη, αυξανοντας την απαιτούμενη πλειοψηφία από 1/3 + 1 σε 1/2 + 1 και την παρουσίασε στην εργατική τάξη σαν φιλεργατικό μέτρο που «εξοχίζει το εύρος της δημοκρατικής συμμετοχής». (εισ. έκθ. νομοσχεδίου).

β) Δικαίωμα βέτο στη μειοψηφία.

Η Διοίκηση κάθε πρωτοβάθμιας οργάνωσης ή το 1/10 των μελών της μπορούν να εμποδίσουν τη συμμετοχή της οργάνωσής τους σε απεργία που κήρυξε η υπερκείμενη δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση μόνο με το να συγκαλέσουν ή να ζητήσουν να συγκαλέσει αντιστοίχα Γενική Συνέλευση. Στις περιπτώσεις αυτές χωρίς καν να έχει αποφασίσει η Συνέλευση, η απεργία απαγορεύεται. Έτσι, οι δευτεροβάθμιες οργανώσεις περιέρχονται σε απόλυτη αδυναμία να διεξάγουν απεργιακό αγώνα, τουλάχιστο κατά τον χρόνο που κρίνουν πρόσφορο.

Άλλωστε η ενότητα των εργαζομένων είναι ο λόγος συνένωσής τους σε συνδικαλιστικές οργανώσεις και το μέσο εξισορρόπησης της συντριπτικής υπεροχής του εργοδότη. Και η υποχρέωση των μελών των οργανώσεων να συμμορφώνονται με τις νόμιμες αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων (υποχρέωση υποταχής) είναι αυτονόητη συνέπεια της οργάνωσης. Αποτελεί γενικό απεράβητο κανόνα για κάθε μορφή δημοκρατικής οργάνωσης ότι η πλειοψηφία αποφασίζει και η μειοψηφία υπακούει.

Αυτή την ενότητα, όμως, που αποτελεί το μοναδικό όπλο των εργαζομένων, το άρθρο 4 τη διασπά, τη στιγμή που είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία, τη στιγμή δηλαδή των αγωνιστικών κινητοποιήσεων. Και τη διασπά αφού επιτρέπει στις πρωτοβάθμιες οργανώσεις να αποφασίζουν χωριστά για το ζήτημα της απεργίας και η συμμόρφωσή τους με την απόφαση της δευτεροβάθμιας οργάνωσης να είναι προαιρετική.

2. Το άρθρο 4 αντίθετο στις Διεθνείς Συμβάσεις και το Σύνταγμα.

Αναπόσπαστο περιεχόμενο του συνδικαλιστικού δικαιώματος είναι και η εσωτερική αυτονομία των συνδικάτων που κατοχυρώνεται έμμεσα από το Σύνταγμα (άρθρο 23 παρ. 2 και 12 παρ. 1) και άμεσα από τη Διεθνή Σύμβαση 87, που έχει κυρωθεί και από την Ελλάδα και αποτελεί νόμο αυξημένης τυπικής ισχύος. Στο άρθρο 3 τ. Δ.Σ. 87 ορίζει: «Οι οργανώσεις των εργαζομένων και των εργοδότην δικαιούνται να εκπονούν τα καταστατικά και τους διοικητικούς οργανισμούς τους. Οι δημόσιες αρχές πρέπει να απέχουν από κάθε επέμβαση που μπορεί να περιορίσει το δικαίωμα αυτό ή να παρακωλύσει τη νομική άσκησή του».

Συνεπώς, το άρθρο 4 επιβάλλοντας τον τρόπο άσκησης του δικαιώματος της απεργίας, που πρέπει να ρυθμίζεται από τα καταστατικά, συνιστά άμεση επέμβαση του κράτους στις εσωτερικές υποθέσεις των συνδικάτων και καταλύει την αυτονομία τους, παραβιάζει κατάφωρα τη Διεθνή Σύμβαση 87 και έρχεται σε αντίθεση με τις συνταγματικές διατάξεις που κατοχυρώνουν την ελεύθερη σύσταση συνδικάτων και το δικαίωμα της απεργίας.

Η λεγόμενη «επιφύλαξη της νομιμότητας» δηλαδή το δικαίωμα του νομοθέτη να περιορίζει την εσωτερική αυτονομία του σωματείου με νομοθετικές ρυθμίσεις, μόνο μία κατεύθυνση επιτρέπεται να έχει: την εξασφάλιση της δημοκρατικής λειτουργίας των σωματείων και της άσκησης των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Περιοριστικά μέτρα που εμποδίζουν ή και αποθαρρύνουν την άσκηση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων είναι αντίθετα με το Σύνταγμα και με τη Δ.Σ. 87.

Και πρέπει να σημειωθεί επίσης, ότι σε καμία χώρα εκτός από την Τουρκία δεν ρυθμίζεται με νόμο το δικαίωμα της απεργίας. Είναι, βέβαια, γεγονός ότι, ιδιαίτερα στην Ο.Δ. Γερμανίας ή ίσως και αλλού, για αρκετά συνδικάτα απαιτούνται αυξημένες πλειοψηφίες για την απεργία, αλλά αυτό καθορίζεται από τα καταστατικά των συνδικάτων, από τους ίδιους τους εργαζόμενους και όχι από τον νομοθέτη.

4. Οι κοινωνικοποιήσεις και το άρθρο 4.

Ο νόμος 1365/83 τέθηκε τυπικά σε ισχύ στις 22.6.83 με τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Στην ουσία και στην πράξη μέχρι σήμερα έχει εφαρμοσθεί μόνο το άρθρο 4 του νόμου. Επαληθεύτηκε δηλαδή η βασική εκτίμηση, του Κόμματός μας που είχε διατυπωθεί κατά την ψήφισή του στη Βουλή, ότι ο 1365/83 έγινε βασικά για το άρθρο 4, την παρεμπόδιση δηλαδή της άσκησης του απεργιακού δικαιώματος. Τα υπόλοιπα άρθρα και οι μεγαλύτερες για «κοινωνικοποιήσεις» δεν είναι παρά το «φύλλο συκής» για την συγκάλυψη των κυβερνητικών προθέσεων για το δημόσιο τομέα.

Τι έχει γίνει μέχρι σήμερα πάνω από δύο χρόνια μετά την τυπική ισχύ του Ν. 1365/83;

Κατ' αρχήν το τριανταετία και οι καθυστερήσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 2 του νόμου τα σχετικά Προεδρικά Διατάγματα θα είχαν εκδοθεί μέχρι τις 22.2.84. Τελικά δημοσιεύτηκαν στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 20.2.1985, ένα ολόκληρο χρόνο μετά και μόνο για τρεις επιχειρήσεις (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΟΣΕ). Για τις υπόλοιπες εκκρεμούν ακόμη (συνολικά άλλα 12 Π.Δ.) χωρίς να γνωρίζει κανείς τι προοπτική υπάρχει. Αλλά και στις περιπτώσεις των τριών επιχειρήσεων, στις οποίες μάλιστα έγιναν αρχαιρείσεις το πρώτο πενήντημερο του Απριλίου '85 και εκλέχθηκαν οι εκπρόσωποι των εργαζομένων, τα διάφορα όργανα δεν έχουν συγκροτηθεί ακόμη. Πολύ περισσότερο δεν έχει αρχίσει η διαδικασία οργανωτικής αναδιάρθρωσης των επιχειρήσεων αυτών που στα τέσσερα χρόνια διακυβέρνησής του ΠΑΣΟΚ εξακολουθούν να λειτουργούν με βάση τα γνωστά, παλιά πρότυπα χωρίς να έχει ανακοπεί η πορεία όξυνσης των προβλημάτων τους και παρακμής τους στα πλαίσια της κρίσης γενικά της οικονομίας μας.

Η καθυστέρηση αυτή δεν είναι τυχαία. Ακόμη και έγκυρα στέλεχη του κυβερνητικού κόμματος αναγνωρίζουν «έλλι-

ψη συγκεκριμένης και σαφούς επιλογής πάνω στο βασικό αυτό θέμα των κοινωνικοποιήσεων» (Αλ. Μητρόπουλου «Εργασιακό Θεσμοί στην Ελλάδα», Μάης '85, σελ. 112). Φυσικά για τον περιορισμό του απεργιακού δικαιώματος των εργαζομένων στους οποίους υποτίθεται ότι θα στηριζόταν η κοινωνικοποίηση, η επιλογή της κυβέρνησης ήταν σαφέστατη από την αρχή. Μάλιστα η κυβέρνηση βλέποντας ότι οι εργαζόμενοι με την πάλη τους έχουν ήδη κάνει διάτρητο το άρθρο 4, το οποίο πολλές φορές έχουν αγνοήσει στην πράξη, όπως παλιότερα το Ν. 330/76, έχει απειλήσει κατ' επανάληψη την παραπέρα θωράκισή του.

Όμως, η κύρια αιτία της καθυστέρησης (σωστότερα, σκόπιμου τριανταετισμού), δεν είναι τόσο η «έλλειψη σαφούς επιλογής» όσο η διαρκής προσαρμογή και υποταγή της κυβερνητικής πολιτικής στα συμφέροντα της ολιγαρχίας και του κατεστημένου. Και τα συμφέροντα αυτά είναι αντίθετα με την ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα και με την άσκηση ουσιαστικού κοινωνικού ελέγχου στη διαχείριση των δημόσιων επιχειρήσεων. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι θέσεις που περιείχαν οι εξαγγελίες του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας τον Οκτώβριο του 1984 για τα υπό έκδοση Προεδρικά Διατάγματα υστερούσαν ακόμη και από τα πορίσματα πολλών γνωμοδοτικών Επιτροπών. Στη συνέχεια το τελικό κείμενο των τριών Προεδρικών Διαταγμάτων ήταν συντηρητικότερο και από τις υπογραφικές εξαγγελίες!

Εύλογη ύστερα απ' αυτό ήταν η ανακούφιση του ΣΕΒ που δήλωσε ότι τέτοια συμμετοχή των εργαζομένων ανταποκρίνεται στις σύγχρονες αντιλήψεις διοίκησης!

Αλλά ποια είναι η ουσία και η έκταση των αλλαγών που επιφέρουν τα Προεδρικά Διατάγματα; Φυσικά, δεν πραγματοποιείται η κοινωνικοποίηση με την επιστημονική έννοια του όρου, όπως ψευδείς γραφα αναφέρεται στον νόμο 1365/1983. Απλά καθιερώνεται κάποια συμμετοχή εκπροσώπων των εργαζομένων στα Δ.Σ. των δημόσιων επιχειρήσεων, δημιουργούνται τα «εργασιακά συμβούλια» με καθαρά γνωμοδοτικές αρμοδιότητες και θεσπίζεται η Αντιπροσωπευτική Συνέλευση Κοινωνικού Ελέγχου (ΑΣΚΕ). Με του θεσμούς αυτούς ανάμεσα στα άλλα:

α) Η συμμετοχή των εργαζομένων δεν είναι ουσιαστική. Οι εκπρόσωποί τους στα όργανα είναι ανεξέλεγκτοι, δεν είναι υπόλογοι σ' αυτούς που τους εξέλεξαν, ούτε ανακλητοί. Υπόκεινται στις αντιδραστικές διατάξεις του Δημοσιούπαλληλικού Κώδικα. Τα εργατικά συμβούλια δεν έχουν καμία αποφασιστική αρμοδιότητα, ούτε καν για τις συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας. Δεν υπάρχει κανένα είδος ελέγχου των εργαζομένων σ' όλη την κλίμακα του διοικητικού μηχανισμού. Το συνδικαλιστικό κίνημα επιδιώκει να μπει στο περιθώριο.

β) Ο έλεγχος από τους κοινωνικούς φορείς πάνω στα αποτελέσματα από την εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής στις δημόσιες επιχειρήσεις δεν είναι ουσιαστικός. Η ΑΣΚΕ προορίζεται να ενεργεί για λογαριασμό της Κυβερνήσεως και όχι του λαϊκού κινήματος. Άλλωστε οι αποφάσεις της θα κινούνται στα πλαίσια των γενικότερων κυβερνητικών επιλογών.

Όσο για την περίφημη αποκέντρωση, στην οποία αναφέρεται ο Ν. 1365/83 είναι γνωστό ότι μέχρι τώρα πολιτική είναι η αύξηση του συγκεντρωτισμού. Είναι χαρακτηριστικό ότι τις μέρες που δημοσιεύτηκαν τα Προεδρικά Διατάγματα συγκροτήθηκαν οι επιτροπές πρόσληψης μηχανικών στη ΔΕΗ, από το Υπουργείο Ενέργειας και Φυσικών Πόρων (!) και επικεφαλής τους για πρώτη φορά στα χρονικά ήταν εκπρόσωπος του Υπουργείου.....

Αλλά οι προθέσεις της κυβέρνησης πάνω ακόμη και μακριά.

Μη αναγνωρίζοντας ότι καμιά ουσιαστική εξυγίανση, εκδημοκρατισμός και ανόρθωση των δημόσιων επιχειρήσεων δεν μπορεί να γίνει αν δεν εφαρμοστεί μια γενικότερη κυβερνητική πολιτική σε αντιμονοπωλιακή, δημοκρατι-

κή κατεύθυνση, επιδιώκει ν' αποπροσανατολίσει το λαό μετατοπίζοντας τις ευθύνες για τα προβλήματα των δημόσιων επιχειρήσεων από τον εαυτό της στους εργαζόμενους στις επιχειρήσεις αυτές και στο λαϊκό κίνημα. Παράλληλα με την προπαγάνδα ότι δήθεν με την κοινωνικοποίηση οι δημόσιες επιχειρήσεις ανήκουν στο κοινωνικό σύνολο και ότι άλλαξαν οι εργασιακές σχέσεις επιδιώκει να υποτάξει το συνδικαλιστικό κίνημα στο χώρο στην πολιτική της, να περάσει τον ρεφορμισμό.

Η ψήφιση του άρθρου 4 δεν ήταν για την εργατική τάξη κεραυνός εν αιθρία. Ήρθε σαν απάντηση της κυβέρνησης στους απεργιακούς αγώνες που είχαν προηγηθεί. Και αποτέλεσε ένα ακόμα δείγμα μιας συστηματικής πολιτικής υπονόμευσης με κάθε μέσο των διεκδικητικών αγώνων του συνδικαλιστικού κινήματος. Μιας πολιτικής που τη χαρακτηρίζουν οι δικαστικές παρεμβάσεις για την κατάργηση νόμιμα εκλεγμένων διοικήσεων, οι διώξεις συνδικαλιστών, η επίθεση των ΜΑΤ σε απεργούς εργάτες, η διατήρηση και χρησιμοποίηση όλων των γνωστών μηχανισμών της δεξιάς για τον έλεγχο των συνδικάτων, η ενίσχυση με κάθε μέσο ενός κυβερνητικού συνδικαλισμού που θα είναι πρόθυμος απολογητής της.

Και η πολιτική ακριβώς αυτή είναι που δίνει στη «ΝΔ» τη δυνατότητα να δημαγωγεί, να παρουσιάζεται σαν όψιμος υπερασπιστής των συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζομένων και να ζητάει την κατάργηση του άρθρου 4.

Η ηγεσία της «ΝΔ» μπορεί να καλεί την κυβέρνηση να καταργήσει το άρθρο 4 εκ του ασφαλούς γνωρίζοντας ότι η κυβέρνηση θα επιμείνει στην πολιτική της, όμως, οι αντιπεργιακές διατάξεις του χειροκροτήθηκαν σαν «θείο δώρο» από τις συντηρητικές δυνάμεις που εκπροσωπεί. Όταν κατά την ψήφισή του η «ΝΔ» δημαγωγούσε στη Βουλή η «Καθημερινή» (28.5.83) εκφράζοντας τα συμφέροντα της συντήρησης έγραφε: «Μα για όνομα του Θεού, δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε ένα σωστό δημοκρατικό και δημοφιλές μέτρο ούτε όταν το βλέπουμε ολοφάνερο; Μα αυτό το νομοσχέδιο είναι σταλμένο απ' το θεό για τη Δεξιά πο... δεν θα είχε ποτέ ούτε μια πιθανότητα στο εκατομμύριο να το περάσει χωρίς αιματοχυσίες στους δρόμους, αν ήτανε κυβέρνηση».

Η διατήρησή σε ισχύ του άρθρου 4 δεν αποτελεί πλήγμα μόνο για τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους στις επιχειρήσεις δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ωφελείας. Συνιστά διαρκή απειλή για ολόκληρη την εργατική τάξη. Οι βιομήχανοι και το μεγάλο κεφάλαιο γενικά, περιμένουν τις κατάλληλες συνθήκες για ν' αξιώσουν τη γενίκευσή του και στον ιδιωτικό τομέα. Αυτή την απειλή, το συνδικαλιστικό κίνημα την έχει συνειδητοποιήσει γι' αυτό και αντιστέκεται με όλες της δυνάμεις του στην εφαρμογή του άρθρου 4 και αγωνίζεται για την κατάργησή του.

Αθήνα, 2 Ιουλίου 1985

Οι βουλευτές

Χαρίλαος Φλωράκης, Νίκος Καλούδης, Γρηγόρης Φαράκος, Κώστας Κάππος, Διαμαντής Μαυροδόγλου, Δημήτρης Σαχίνης, Ηλίας Παπαδημητρίου, Μίχης Θεοδωράκης, Στρατής Κόρακας, Μαρία Δαμανάκη.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Κατάργηση του άρθρου 4 του Ν. 1365/1983 («Κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα και κοινής ωφελείας»).

Άρθρο 1.

Το άρθρο 4 του Νόμου 1365/1983 «Κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρα και κοινής ωφελείας» καταργείται.

Άρθρο 2.

Η ισχύ του Νόμου αυτού αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης.

Αθήνα, 2 Ιουλίου 1985

Οι βουλευτές

Χαρίλαος Φλωράκης, Νίκος Καλούδης, Γρηγόρης Φαράκος, Κώστας Κάππος, Διαμαντής Μαυροδόγλου, Δημήτρης Σαχίνης, Ηλίας Παπαδημητρίου, Μίχης Θεοδωράκης, Στρατής Κόρακας, Μαρία Δαμανάκη.